

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Jennifer Hayward
Barbadosi koktél

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennifer Drogell, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 631. eredeti címe: *The Divorce Party* (Harlequin Mills & Boon Modern Romance)
• Magyarra fordította: Oláh Adrián

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 631. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-120-1

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Érezte, hogy mindjárt rosszul lesz.

Lilly Anderson önkéntelenül összerándult, és két kezét lüktető halántékára nyomta. Ha mozdulatlan marad, talán ez a szörnyű fejfájás sem növi ki magát migrénné.

Sajnos nem ülhetett tovább a lesötétített, kényelmes Rolls-Royce-ban, és Riccardo hű sofőrje, Tony sem furikázhatta tovább a környéken. Jócskán elkésett így is a búcsúpartijáról.

– Na nee! – tört ki ikertestvére, Alexa undorral telve. – Hogy engedhették, hogy ez a mocsok megjelenjen?!

– Mire gondolsz?

– Ja, semmire.

– Dehogynem, mondd csak!

– Biztos nem vagy kíváncsi arra, hogy Jay Kaiken mit is ír a rovatában...

– Olvasd csak.

– Rendben, de figyelmeztettelek.

Alexa megköszöri torkát, és belefogott:

– Riccardo De Campo milliárdos bornagykereskedő és az iowai farmerlányka, az időközben gyógytornásszá átvedlett Lilly De Campo búcsúpartija ígérkezik az idei év legbotrányosabb rendezvényének. Valamikor még magam is azt hittem, hogy ők ketten az utolsó igazi álompár New Yorkban. Aztán olyan hírek kaptak szárnyra, hogy a férj csalja a feleségét – és ezzel a gyönyörű mese véget is ért. Mindenesetre most, a parti meghívottjaként ígérhetem olvasóimnak, hogy minden szaftos eseményről részletesen beszámolok.

Alexa összegyúrta az újságot.

– Mekkora szarházi!

Lilly behunyta a szemét, rosszul lett. Számtalanszor elképzelte már a pillanatot, amikor végre megszabadul Riccardótól, de most mindenféle furcsa érzések kerítették hatalmukba.

Hogyan lehet szomorú, de ugyanakkor boldog is?

– Bocsáss meg, Lil. Bele se kellett volna kezdenem.

Lilly a pink selyemruhájának szegélyét igazgatta a térdén. Nagyon elegáns volt. Ez a szín most pláne tetszett neki, hisz Riccardo ki nem állhatta.

Izgatottnak érezte magát. A tükörbe pillantott: sápadt bőrén igen szembetűnőek voltak a sötét karikák mogyoróbarna szemei alatt.

– Túl jól nézel ki – szólalt meg Alexa. – Jobban tetted volna, ha kevésbé feltűnő ruhát veszel fel. Testvére bókja erőt adott Lillynek, hisz őszinteségéhez sosem fért kétség.

– Riccardo számodra tiltott gyümölcs – folytatta szárazon Alexa. – Legyél ronda, Lilly, attól minden egyszerűbb lesz.

Lilly elmosolyodott, de rögtön össze is rándult, mert még hevesebb lett a fejfájása.

– Végre beleegyezett a válásba – mondta. – Velem kéne örülnöd.

– Ha elhinném, valószínűleg együtt is örülnék veled. Odaadta már a papírokat?

– Remélem, ma este odaadja.

Alexa arca elkomorult.

– Tartok tőle, hogy más tervei vannak.

Lilly újra összerándult a kezdődő migrén gyötrelmeitől.

Tulajdonképpen boldognak kellene lennie, hogy Riccardo végre észhez tért, és belátta, hogy semmi esélye az újramezdésnek, főleg azok után, amik kettejük között történtek.

Miért érinti őt mégis rosszul, hogy a válásukat a nyilvánosság előtt akarja bejelenteni? Hisz az, hogy tizenkét hónapig várt a döntéssel, biztos nem azt jelenti, hogy még mindig őt szereti – ezt hinni ostobaság.

– Ha szabad akarok lenni, és igazi kapcsolatot akarok Harryvel, akkor szükségem van Riccardo aláírására a valóperes papírokon.

– Ugyan, Lil – húzta el száját a húga. – Harry Taylor ünnepezt szívsebész, mi egyéb? Kábé olyan sármos, mint egy... mint egy mosógép.

– Jól néz ki, okos, és nagyon kedves – védekezett Lilly. – Örülök, hogy része az életemnek.

Alexa leintette.

– Riccardo után csak egy szárnalmas figura. Mintha a szőlőlevet hasonlítanám össze a cabernet-val.

– Pedig mintha pont te mondogattad volna, hogy Riccardo nem való hozzám.

– De Harry Taylor se. Halálra untatna.

Lillynek uralkodnia kellett magán, hogy hangosan föl ne kacagjon.

– Elegem van már azokból a férfiakból, akik komolyan megdobogtatják a szívem. Az ilyenek tesznek tönkre.

– Leginkább az, akivel összeházasodtál... Mikorra is kéne ott lennünk?

Lilly az órájára pillantott.

– Már fél órája tart.

Alexa elégedetten elmosolyodott.

– Ez tetszeni fog Riccardónak.

Lilly mindenhova késve érkezett, akármennyire is igyekezett. Mindent megpróbált beleszűríteni a napba, ilyen volt egész lénye. Riccardo azonban sosem kérte ezt számon rajta, őt csak a saját dolgai érdekelték.

– Beszéltem ma Daviddal – mondta váratlanul Alexa.

Lilly ránézett. Annak, hogy Alexa felhívta a bátyját Iowában, csakis egy oka lehetett.

– Hogy van Lisbeth?

– Szörnyű hete volt. Az orvosa azt mondja, egy hónapon belül el kell kezdenie az új terápiát.

Istenem... Lilly ökölbe szorította a kezét. A reménytelenség régi, ismerős érzése kerítette hatalmába.

Kisebbik húga, Lisbeth leukémiában szenvedett, és néhány héttel ezelőtt rosszabbodott az állapota. Az orvosoknak az volt a véleménye, hogy egy új típusú kezelés lehet az egyetlen esélye – ez azonban egy vagyonba kerül.

– Nem tudok pénzt kérni Riccardótól, Alexa. Tudom, hogy baromságnak hangzik, de azzal zsarolhatóvá válnék.

– Értem én. – Alexa megszorította Lilly kezét. – Nyugi, biztos találunk valami megoldást.

– Holnap rögtön beszélek a bankkal, talán kapunk tőlük hitelt.

Megoldást kellett találni, hisz Lisbethnek szüksége volt a terápiára. Azonban a mai estén a saját túlélésére kellett koncentrálnia.

Alighogy bekanyarodott a Rolls-Royce a pompás villa főkapuján, fejfájása még erősebb lett. Annak idején azonnal beleszeretett ebbe a házba, és Riccardo rögtön meg is vette. „Tetszett neked, hát megvettem” – mondta olyan hangon, mintha csak potom tíz centbe került volna, nem pedig harmincötmillió dollárba.

Ebben a pillanatban a kocsit megállt a bejárat előtt, amelyen keresztül Lilly tizenkét hónappal ezelőtt egy szál bőrönddel a kezében menekült el.

Azóta nem is járt itt. Fokozatosan tudatosult benne, mennyire eszement dolog is ez a búcsúparti. Tényleg azt akarja, hogy házasságának utolsó perceit ezekkel az emberekkel ossza meg, akik kis híján pokollá tették az életét?

De nem volt más választása. „Le kell zárunk – mondta Riccardo –, és mindezt nyilvánossá kell tennünk. Elvárom, hogy megjelenj, különben nincs válás.”

– Még visszamehetünk – mondta Alexa nyugodtan. – Ha Riccardo tényleg válni akar, ő megy el hozzád.

Lilly a fejét ingatta.

– Meg kell tennem.

Reszkető lábakkal ment a bejárathoz, Alexa támogatta.

Libériás inas nyitott ajtót.

– Milyen furcsa – suttogta Alexa. – Az ember meghívott vendég a saját házában.

– Ez a ház már nem az enyém.

Egymás mellett mentek fel a lépcsőn, és minden egyes lépéssel egyre hevesebben vert Lilly szíve.

Meg tudod csinálni. Itt élél. Ezerszer mentél már fel ezeken a lépcsőkön.

De annak idején Riccardo volt a támasza – a szilárd kapaszkodó ebben a világban, amely végül sohasem lett az övé.

A nagy terem bejáratánál váratlanul megállt, és végignézett a jelen levő asszonyok csillogó ruháin. A sarokban nem messze egy dzsesszzenekar játszott. Ki nem állhatta ezt a zenét. Talán Riccardo ezzel is utalni akarna valamire? Ezzel fejezné ki, hogy már semmit sem jelent neki?

Alexa megragadta a karját.

– Úgy látom, itatra van szükséged.

Nem is kevésre, gondolta Lilly borúsan, és hagyta, hogy húga maga után húzza a vendégseregen át.

Amikor Jay Kaikenével találkozott a tekintete, fejét büszkén félrefordította, és ment tovább. A terem túlsó sarkában lévő bárhoz igyekezve feltűnt neki, hogy a vendégek szétváltnak előttük, és akadálytalanul hagyják őket továbbmenni.

Bal oldalon barátokat és ismerősöket pillantott meg, akik annak idején inkább vele, és nem Riccardóval tartották a kapcsolatot. A másik oldalon férje üzleti partnerei és családtagjai iszogattak.

– Pont úgy van, mint az esküvőnkön – suttogta húga fülébe, és eszébe jutott, amikor az Upper East Side ódon templomában az oltár elé lépett. Az egyik oldalon a kevésbé csillogó, vidéki, iowai rokonok és barátok, míg a másikon az elegáns, nemesi mivoltukra büszke De Campo klán tagjai foglaltak helyet.

Talán már ez is előrevetítette a jövőt.

Hirtelen megborzongott, a hideg futott át rajta. Ösztönösen érezte, hogy Riccardo a közelben van, és figyel.

Oldalra nézett – és akkor meglátta őt.

Nagyot nyelt, szíve máris a torkában dobogott. Noha Riccardo négy nyelven beszélt: angolul, spanyolul, németül és természetesen az anyanyelvén, olaszul, mégsem kellett most megszólalnia, hogy Lilly észrevegye rajta, mennyire dühös.

– Ne hagyj, hogy megfélemlítsen – súgta neki Alexa. – Ez a te búcsúpartid! A tied!

Könnyű volt mondani... pláne úgy, hogy Riccardo levett egy tálcáról két pohár pezsgőt, és lassan elindult felé. Eszméletlen jól nézett ki fekete öltönyében, mégis olyan ridegség sugárzott belőle, amelyet korábban egyáltalán nem ismert. Arcvonásai is keményebbek lettek. Haja rövidre volt nyírva, és így megingathatatlanak, veszélyesebbnek, de sokkal vonzóbbnak is látszott.

Lilly pulzusa az egekbe szökött, körmeit önkéntelenül a tenyerébe vágta. Mért van az, hogy még mindig Riccardo az egyetlen férfi, aki ha ránéz, félelem járja át?

Alexa feltűnés nélkül megszorította a karját.

– Veszélyes, tiltott gyümölcs, el ne felejtse.

Lilly mély levegőt vett.

Riccardo megállt előtte, hozzáhajolt, és arcon csókolta.

– Elkéssel, és még ráadásul ez a pink... Azt gondolhatnám, bosszantani akarsz, Lilly.

– Vagy talán csak a visszanyert szabadságomat ünneplem.

– Azzal még várjunk – vágott vissza Riccardo, és megcsókolta másik arcfelét is. – Nem igazán sikerül olyan hangulatba hoznod, hogy visszaadjam.

– Riccardo, kímélj meg a játszmaidtól – szúrta vissza Lilly kimérten –, különben sarkon fordulok, és lelépek.

– Azt már megtetted egypárszor, *darling*.

Szavai feldühítették Lillyt, legszívesebben töviről hegyire kifejtette volna, hogy mit is gondol

erről az ultimátumról, de ekkor Riccardo Alexához fordult.

– *Buona sera*. Úgy látom, jól vagy.

– Ó, sose voltam még jobban!

– Megengeded, hogy négyszemközt beszéljek a feleséggel?

„A feleséggel” – ahogy ezt kimondta, az felért egy provokációval.

– Bármit is akarsz mondani, a húgom nyugodtan hallhatja.

– Ezt biztos nem. És ha nem akarod, hogy a New York-i pletykalapok tele legyenek a beszélgetésünkkel, javaslom, egy pillanatra vonuljunk vissza a nyilvánosságtól. – Alexához fordult.

– Gabe hoz neked italt a bárból.

Lilly húga a szemét forgatta.

– Gabe? Az a terved, hogy egymásnak ugrasztod az összes Andersont és De Campót? – kérdezte.

– Hm-hm – szólt Riccardo sokatmondó szemvillanással. – Csak azokra reagálunk ilyen hevesen, akik nem közömbösek érzelmileg. Légszvi, ne tépd le rögtön a fejét.

Amikor elindultak felfelé a harmadik emeleti hálósobába, Lilly alig bírt vele lépést tartani.

– Mért nem a dolgozószobádban beszélünk?

– Nem szeretném, ha valaki kihallgatna. A hálósobánk teraszán nyugodtan tudunk beszélgetni.

– A te hálósobád – javította ki Lilly. – Nem hiszem, hogy...

– *Basta*, Lilly. A férjed vagyok, nem egy ficsúr, aki le akar tapizni.

Lilly habozva követte a szobába. Semmilyen körülmények között sem akart a hatalmas franciaágyra nézni: túl sok emlék kötődött hozzá.

Riccardo kinyitotta a kétszárnyú erkélyajtót. A rózsák már javában virágoztak, beáradt csodálatos illatuk.

– Nos, mit szeretnél mondani?

Férje arca elsötétült.

– Elég erős vagyok ahhoz, *darling*, hogy megragadjalak és elfenekeljelek. Bosszantsál csak tovább, és ígérem, megteszem.

Lilly lelki szemei előtt meg is jelent, amint csupasz fenékkal Riccardo combján hasal, s a férfinak már lendül a keze fölfelé...

– A francba is, Riccardo! Egy éve kérlek már, hogy egyezz bele a válásba, de sose jutottunk egyről a kettőre. Erre hirtelen felhívsz, és azt mondod, oké, rendben, de egy parti keretében akarod ezt hivatalossá tenni. Mégis mi a fenét jelentsen ez?

– Ha hajlandó lettél volna találkozni velem, talán nem tettem volna ezt.

– De sehova se vezetett, amikor találkoztunk, ezt te is tudod.

– Ez hazugság.

Lilly leengedte a kezét.

– Csak a szexre nem lehet házasságot alapozni – mondta.

– Sokkal többet éltünk át együtt, mint a szex, sokkal többet!

– Mégis kevés volt! Van fogalmad arról, mennyire boldogtalan voltam az utolsó évben?

Riccardo elsápadt.

– Pedig valamikor nagyon boldog voltunk – mondta.

– Jobban járunk, ha külön utakon megyünk tovább.

– Ebbe nem fogok beleegyezni.

– El akarok válni, Riccardo. És ha nem egyezel bele, megbízom az ügyvédemet, hogy harcolja ki.

– Évekig el fogom húzni a pert.

– Mi a fenéért? Már végeztünk egymással!

Riccardo szótlanul kihúzta a kezét a zsebéből, harcias tekintete mindent elárult.

Szótlanul álltak egymás mellett; Lilly úgy érezte, majd felrobban idegességében.

– Rendben, elválhatunk – szólalt meg Riccardo. – Egy feltétellel: ha még hat hónapig a feleségem maradsz.

Lilly szeme tágra meredt.

– Micsoda?!

– Apám azon a véleményen van, hogy szilárd embernek kell mutatkoznom az elnökség előtt, mielőtt eldöntik, ki legyen az új cégvezető – mosolyodott el cinikusan. – Úgy látszik, még mindig nem világosodtak meg velem kapcsolatban.

E pillanatig Lilly abban az illúzióban ringatta magát, hogy Riccardo azért nem akar válni, mert még mindig őt szereti.

Könnyek szöktek a szemébe.

– Ez szálnalmas – bökte ki végül.

Együtt töltött éveik alatt Riccardóról az a képe alakult ki, hogy tipikus egoista autóversenyző, aki csak magára gondol, a családjára meg sosem. Nos, ezt látta beigazolódni most is.

– Apám azt szeretné, ha kibékülnénk. Csak akkor adja rám a szavazatát. Úgy gondolja, jó hatással vagy rám. – Mosoly jelent meg a szája szélén, meglágyította arcvonásait. – Talán igaza is van.

– Szóhoz se jutok.

– Hat hónap. Nem kérek többet.

– Én válni akarok – hajtogatta Lilly. – Akkor mégis hogy segítek?

– Félsz valamitől?

– Vannak egyéb feltételei is apádnak? – kérdezte. – Mondjuk, hogy abbahagyod az autóversenyzést és a szupermodellek hajkurázsását?

– Igaztalan pletykák – vágta rá Riccardo. – Senkim se volt rajtad kívül. – Majd Lilly felé indult.

– Mi van veled, *darling*? Talán tervezel valamit Harry Taylorral?

Honnan tud róla? Harryvel nagyon diszkréten kezelték a kapcsolatukat.

– Igen – mondta határozottan. – Szeretném úgy élni tovább az életem, ahogy mostanság teszem. Talán neked is a saját utadat kéne járnod.

– Elfelejtetted, hogy megesküdtünk egymásnak: holtomiglan, holtodiglan...

– Te szegted meg elsőnek!

Riccardo szeme vészjóslón villogott.

– Sose bújtam ágyba Chelsea Tate-tel.

– Ami azt illeti, erről sosem leszünk egy véleményen. Ezért se hiszem, hogy el tudnánk játszani a boldog szerelmespárt. Elmúlt a...

Mielőtt azonban a mondatot befejezte volna, Riccardo szenvedélyesen megragadta és megcsókolta.

Lilly beleremegett. Riccardót szövegeléssel sosem lehetett leállítani, elvette, amit akart, és úgy csókolta, ahogy Lilly mindig is szerette. El akarta lökni magától, de képtelen volt rá.

A férfi még szorosabban húzta magához.

– Ric...

– Ne beszélj – mondta parancsolóan, és tovább csókolta. Ezúttal azonban gyengédebben, kevésbé erőszakosan, inkább csábítóan. Rég csókolta őt így, rég ölelte ennyire...

– A fenébe is, ez nem fair – tiltakozott a nő.

Riccardo lecsúsztatta a kezét a csípőjére. Amikor Lilly megérezte rajta a vágyat, borzongás futott át rajta.

– Semmi sem volt fair köztünk – mondta Riccardo. – Olyan volt minden, mint egy soha véget nem érő utazás egy hullámvasúton.

Lillyt hirtelen forró vágy öntötte el, kéjesen felsóhajtott.

Riccardo még szorosabban ölelte magához.

– Nyisd ki a szád, Lil.

Ő pedig teljes lényével engedelmeskedett neki. Már nem gondolt az odalent várakozó százötven vendégre, vagy éppen arra, hogy mekkora hibát is követ el.

Egyszer csak váratlanul vakító fény villant fel a szobában. Hunyorogva lépett hátra Lilly, anélkül hogy a vakufényben bármit is láthatott volna.

Riccardo szitkozódva húzta el a korláttól.

– Ez meg hogy kerül ide?

– A fotós? – kérdezte zavarodottan Lilly.

Riccardo bólintott.

Lilly önkéntelenül megérintette ujjával csókuktól duzzadt ajkait. Mindenütt nyüzsögnek Riccardo testőrei, képtelenség, hogy egy paparazzónak mégis sikerült képeket csinálni róluk.

– Ezt remekül kitervelted! – tört ki Lilly. – Mindezt azért, hogy meglágyítsd apád szívét. Kiváló alakítás!

– A partit illetően igazad van – válaszolta borúsan Riccardo. – De a fotóssal kapcsolatban tévedsz.

Lilly a halántékára nyomta a kezét. Nem akart ebbe a világba visszakerülni, nem akart érzelmek nélküli zombiként tengődni. Válni akart.

– Mire gondolsz? – kérdezte a férje. – Talán attól tartasz, hogy a jó dr. Taylor nem tud várni hat hónapig?

– A válaszom egyértelmű nem – mondta fejét ingatva Lilly. – Nem, nem, és harmadszor is nem! Riccardo jobb kezével a hajába túrt.

– Rendben. Akkor tíz órákor bejelentjük.

Lilly az ajtóhoz indult.

– Megkapod a házat – szólalt meg Riccardo teljesen természetes hangon.

Lilly hirtelen megállt.

– Noha sose kérted, tudom, hogy imádod ezt a házat – folytatta Riccardo. – A hat hónap leteltével tied lehet.

Lilly valami szaftosat akart mondani, hogy mit is csináljon Riccardo az ajánlatával, de egy hang sem jött ki a torkán.

Gondolkodóba esett. Pénzre van szüksége, nem is kevésre, hogy Lisbethet kezeltetni tudják. Ha rosszban maradnak Riccardóval, a férfi megteheti, hogy elzárja a pénzcsepkeket.

– Imponáló ajánlat, nemde? – csábítgatta tovább Riccardo. – Álmaid háza... nélkülem.

Lilly elszámolt magában lassan ötig, majd megfordult.

– Végiggondolom – felelte.

– Tíz óráig, Lilly.

2. FEJEZET

A hátralevő időt Lilly azzal töltötte, hogy ezernyi okot keresett, miért is ostobaság igent mondania Riccardo ajánlatára. Hiszen akkor újfent csak eszköz lenne a férfi kis játszmáihoz.

Riccardo a karrierje miatt akarja őt, és nem önmaga miatt. Csak egy intelligens biodíszlet kell neki, semmi más. Akit mutogathat, bárhol jár-kezel a világban.

És persze mindezzel most áll elő, amikor ő éppen kialakította az új életét, saját rendelője van, betegei – végre azt csinálja, amit szeret. Az pedig, hogy a végén még meg is csókolta...

Kész örültség volna visszatérni Riccardóhoz – de van más választása? Vegyen fel hitelt, amit tíz év alatt se lenne képes visszafizetni? Ez is röhej.

A szülei örülnek, ha magukat eltartják a farm bevételeiből. Noha Alexának jól fizető munkája van egy menő marketinges cégnél, ketten együtt is kevesek lennének, hogy összekaparják a kezeléshez szükséges összeget.

Ha viszont rábólint Riccardo ajánlatára, a hat hónap leteltével abban a helyzetben lenne, hogy segíthet nagybeteg testvérének.

Ebben a pillanatban mellé ért Alexa, és behúzta egy ablakmélyedésbe.

– Na, mit mondott? – kérdezte izgatottan.

Lillyben ekkorra már megszületett Riccardónak adandó válasza. Mosolyt erőltetett az arcára, és megszólalt:

– Hm, a beszélgetés... elég jól sikerült. Most az van, hogy...

Ebben a pillanatban a zene elhalkult, Lillyvel forogni kezdett a világ. Riccardo a terem közepére ment, majd Lillyre nézett, biccentett felé, jelezve, hogy menjen oda hozzá.

A nő nagyot nyelt.

– Később mindent elmagyarázok – súgta Alexának, majd Riccardo mellé lépett.

Riccardo felemelte a karját, mire a vendégsereg zajongása abbamaradt, minden tekintet rászegeződött.

A De Campo család történetének első válaszát készült bejelenteni.

– Lilly és én szeretnénk megköszönni mindannyiőtoknak, hogy eljöttetek – fordult Riccardo a jelenlevőkhöz. – Szeretnénk titeket, családtagokat, barátokat és kollégákat, elsőként informálni bizonyos újdonságokról. Az ember életében néha vannak pillanatok, amikor az igazi érzelmek felszínre bukkannak. Így volt ez a mi esetünkben is. Lillyvel komolyan fontolóra vettük a válasz lehetőségét, de közben rá kellett jönnünk, hogy még mindig szeretjük egymást.

A tömeg halkan morajlani kezdett, Alexa zavartan nézett Lillyre.

– Kibékültünk – tette hozzá Riccardo.

Noha Lillynek remegett a lába, rákényszerítette magát, hogy férjére nézzen, és mosolyt erőltessen az arcára.

Riccardo egy poharat nyújtott felé:

– Az új kezdetre!

Lilly ivott egy kortyot; ugyanaz a chianti volt, mint amit az esküvőjükön ittak. Emlékek ébredtek fel benne. Akkor még hitte, hogy az előtte álló élet tele lesz boldogsággal.

Most viszont egyértelmű lett számára, hogy nincs nagyobb önpusztítás, mint hat hónapon keresztül a szerető hitvest játszani úgy, hogy közben meg akarja őrizni a távolságot férjével szemben.

Riccardo töltött magának egy skót whiskyt, és hosszasan nézte ágyban fekvő feleségét. Pohárköszöntője után Lillyn úrrá lett migrénje, mozdulni sem bírt a fájdalomtól.

Riccardo megkérte Gabe-et, hogy gondoskodjon a vendégek hazaszállításáról, és sikerült még a tiltakozó Alexát is hazaküldenie.

Ivott egy kortyot, majd Lilly arcát figyelte. Természetellenesen sápadt volt, s még álmában is feszültnak tűnt. Egy pillanatra lelkipurdalása támadt, amiért megszarolta – másrészt nem sajnálta, hisz Lilly egyik percről a másikra lépett le, még arra se méltatta, hogy bármit is mondjon neki.

Apróbb gondok minden házasságban adódnak, mégsem hajít ki az ember mindent az ablakon és szívódik fel, ahelyett hogy megbeszelnék a nehézségeket.

Most azonban Lilly újra az ágyában van, és ő biztos benne, hogy nem csak hat hónapig.

Eszébe jutott a fitneszstúdió öltözőkabinjában kihallgatott minapi beszélgetés. Eleinte még derült is rajta. Edzés után, csak úgy levezetésképpen, sérülésekről, kezelésekről beszélgettek a társai.

Egyik nap azonban Lilly neve is előkerült.

– Á, messze ő a legjobb nő – mondta egyikőjük. – Egy hónapig kezelte a lábam.

– Jól csinálta, mi? Fogadjunk, mindent megtettél, hogy elhúzd a kezelést.

Riccardo éppen belépett volna, de Gabe megragadta:

– Hagyd, nem érdemel annyit. Ne feledd, hogy ő hagyott el téged!

Most is őt bámulta az ágyban.

Sokkal szebb volt, mint amikor évekkal ezelőtt megismerte a SoHo egyik bárjában. Csetlett-botlott a hosszú lábaival, akár egy kiscsikó. De már akkor is teljesen elbűvölte: vállig érő barna haja, nagy barna szemek, sugárzó ártatlansága – mindene.

Nem nyugodott, míg meg nem szerezte a telefonszámát, és onnantól kezdve addig hívogatta, míg nem sikerült randevút kicsikarnia tőle.

Miután rájött, hogy Lilly még érintetlen, teljesen belebolondult a lányba. Egy hétre rá megkérte a kezét.

Lilly teljesen más volt, mint az általa ismert összes nő. Pénz és hatalom nem érdekelt, sőt, Riccardo egész életstílusa inkább szorongást váltott ki belőle, mint izgalmat és csodálatot. Ennek ellenére – vagy épp ezért? – Riccardo keresztülvitte terveit.

Lilly lassan nyúlt a pohár vízért, amely az éjjeliszekrényen volt, mégsem sikerült elérnie. Az ágy sem tűnt az övének, ez valahogy nagyobb, puhább volt; ismerős, de mégis...

Hirtelen felpattant.

– Itt van, igyál – biztatta egy csöndes férfihang.

Lilly hunyorogva nézett férje aggódó szemébe.

Na ne! Riccardóval fekszik egy ágyban!

Rémülten húzta magára a takarót.

– Lilly – érintette meg Riccardo a vállát. – Tényleg igyál. A gyógyszereknek iszonyatos hatásuk van rád.

Lilly elfordult, és köhögni kezdett. Kétségbeesve nyúlt a pohár után, és egy hajtásra kiitta.

– Mennyi az idő?

– Éjjel egy.

– Haza akarok menni.

– Otthon vagy – válaszolta nyugodtan Riccardo. – Maradj az ágyban, Lilly. Nem vagy abban az állapotban, hogy bárhova is menjél.

Lilly előtt homályos képek derengtek fel: Riccardo tartja a fejét, miközben ő hány, majd az ágyba viszi.

Égett az arca a szégyentől. Mindenképpen el akart innen tűnni.

– Van saját lakásom, nekem az az otthonom – mondta.

Lelépett az ágyról, de rögtön vissza is zuhant, mert újra heves fájdalom hasított a fejébe. Lábai meztelenek voltak, rajta Riccardo pólója, több számmal nagyobb a méreténél.

– Te levetkőztettél? – ripakodott a férfira.

Riccardo jót mulatva nézett rá.

– Se a bugyidhoz, se a melltartódhoz nem nyúltam, *darling*. Inkább azzal voltam elfoglalva, hogy újból magadhoz térj.